

Η ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΠΟΜΠΑΝΤΟΥΡ

A.

Νεανική ηλικία της Πομπαντούρ.—Τὸ ταλέντο της στὴ γλυπτικῇ, στὴ ζωγραφικῇ καὶ στὴ μουσικῇ.—Ὁ γάμος της μετὸ Λενορμάν ντ' Εἰτιόλ.—Τὸ θάλαμό της.—Ἡ γνωριμία μετὸ Λουδοβίκο ΧΥ.

(Αἱ Ἀθήναι κατ' αὐτὴς ἐχόρτασαν νὰ βλέπουν τὴν Πομπαντούρ, Πομπαντούρ στὸ θέατρο, Πομπαντούρ στὸν Κινηματογράφον. Ἐπὶ τῇ σκόρπια ἀδείῃ δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν πλέον ἀθηνιακή ἱστορία τῆς περιφημοῦ αὐτῆς γυναίκος τοῦ Ἰδου αἰῶνος).

Ἡ Ἰωάννα Ποασόν—ἡ κατόπιν μαρκησία Πομπαντούρ—γεννήθηκε στὰ 1792. Ὁ ἀντρας τῆς μητέρας τῆς ἦτο ὑπάλληλος· στὴ Διεύθυνση τῶν προμηθειῶν τοῦ σιδηροδρόμου. Ἡ μητέρα τῆς πάλι εἶταν περιφήμη στὴν ἐποχὴ τῆς· γιὰ τοῦτο· ἐρωτᾷ τῆς· Οἱ κ. κ. Παρί καὶ Λενορμάν ἐπιλονεύουσιν ἐπὶ ὁλόκληρα εἶη τὴν πικρότητα τῆς Ἰωάννας. Ἰσὸσο ὅμως ὁ κ. Λενορμάν ντ' Τουρνεέμ ἦτο τόσο βέβαιος δεῖ αὐτὸς ἦτο ὁ πατέρας τῆς· νεαρᾶ· Ἰωάννας ὥστε ἀνελαβε μετ' αὐτὴν τὴν μεγάλη ἐπιμέλεια τὰ καθήκοντα πού ἡ ἰδιότητός του αὐτῇ τὸν ἐπεφόρτιζε. Ἀφιερῶθη στὴν ἀνατροφή αὐτοῦ τοῦ κοριτσιού μ' ἐξαιρετικὴ φροντίδα ἢ ὅποια ἔγινε ἀληθινὸ πάθος ὅταν εἶδε δεῖ ἡ Ἰωάννα εἶχε μεγάλη κλίσι πρὸς τῆς ὥραιες τέχνας.

Ἡ Πομπαντούρ ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῆς χροῖα διεκρίνεται στὴ μουσικῇ, στὴ ζωγραφικῇ καὶ στὴ γλυπτικῇ. Ἐσμμελῶσε δὲ τέτοια πρόοδο ὥστε περιβόητος ἦτο ὡς ἀνάγνωστρού της μετὰ τὰ καλλίτερα τῆς ἐποχῆς.

Ἡ Μαντάμ ντὲ Πομπαντούρ

Ὅταν ἡ Ἰωάννα ἔγινε δεκαοχτὼ χρονῶν ὅλοι ἐθαύμαζαν τὴν ὁμορφιά τῆς. Ἡ ὁμορφιά τῆς ἀστραποβολοῦσε καὶ ἀλλάζε διαρκῶς καὶ ἀναλόγως πρὸς τὴν ψυχικὴ τῆς κατάσταση.

Ἡ τρυφερότης τοῦ κ. Λενορμάν πρὸς τὴν Ἰωάννα ἐμεγάλωνε ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια. Ἀποφάσισε δὲ νὰ τὴν πατρέψῃ μ' ἕνα τρόπον πού δὲν ἐπέτρεπε πιά σὲ κανένα ν' ἀμφιβάλῃ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε σὺν κόρη.

Του, αὐτὸς πού τὴν εἶχε κάμει νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ ἕνα πλήθος μνηστήρων, ἀνηκόντων στὴν καλλίτερη μερίδα τῆς ἀστικῆς τάξεως τοῦ Παρισιού. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ νεαρὸς Λενορμάν ντ' Εἰτιόλ ἀνεπίδου τοῦ προσείτου τῆς Ἰωάννας.

Ἡ ἐλευθέρια εἰσοδῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ στενοῦ συγγενοῦ, τοῦ παρέιχε τὴν εὐχαιρῶσται νὰ θαυμάζῃ τὴν Ἰωάννα.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κ' ὁ νεαρὸς Εἰτιόλ κατελήφθη ἀπὸ ἀληθινὸ πάθος γι' αὐτὴν, πού ὁ θεῖος αὐτοῦ τὸ ἀνελήφθη ὁμῶς, ὁ ὅποιος καὶ δὲν ἀπέκρουε μιὰ ἐνωσὴ αὐτῶν τῶν δύο.

Ὅλη ἡ δυσκολία γι' αὐτὴ τὴν ἐνωσὴ εἶταν ν' ἀποσπασθῇ ἡ αἰδέα τοῦ πατέρα τοῦ νεαροῦ ὁ ὅποιος εὐμίσησε πολλὰ προσκόμματι αὐτὸ τὸ γάμο, λόγφ τῆς μὴ ἐντίμου διαγωγῆς τῶν γονέων τῆς δεσποινίδος.

Παρ' ὅλες ὁμως τῆς δυσκολίας, ἡ τρυφερὴ ἀγάπη τοῦ κ. Λενορμάν ντ' Τουρνεέμ πρὸς τὴν νεαρὰ Ζαν ἐνίκησε καὶ ἡ Ἰωάννα ἔγινε κ. Λενορμάν ντ' Εἰτιόλ στὰς 9 Μαρτίου 1741, σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶχαν ζητήσει καὶ τὴ γνώμη τῆς καρδιάς τῆς Ἰωάννας γι' αὐτὸ τὸ γάμο.

Ὁ κ. ντ' Εἰτιόλ εἶσαν μικρὸς ἄριστος, οὐτε ὥραϊος· ἦτο, οὐτε συμπαθῆς, κ' αὐτὴ δὲν τὸν ἀγαποῦσε καθόλου, μολονότι ἐλείνου τὸ πάθος δὲ μύρισε νὰ τὸ λιγοστέψῃ ὁ γάμος.

Ἐπειδὴ ἡ οικονομικὴ του κητεστᾶσις ἦτο πολὺ ἀνηθρά, δὲν ἐπέσθη τεραστῶν ἐξόδων νὰ τῆς κἀν κοσμήματα καὶ τουαλέττες ἀνά νὰ τῆς ἀποδείξῃ μέχρι πολὺ ἀσέβητον τὴν ἀγάπᾳ. Ἄν καὶ ἡ ὁμορφία τῆς εἰτανίκανη νὰ κἀν ἡλῶτυπο ὄχι μόνο ἕνα σύζυγο πού τὴν γαλοῦσε τόσο πολὺ, ἀλλὰ κ' ἕναν ἐραστή, ἐν τούτοις ὁ ντ' Εἰτιόλ

τῆς εἶχε παραχωρήσει ἀπόλυτο ἐλευθερία. Φρόντιζε νὰ συγκεντρῶν ἡ μέσα στὸ σπίτι του τὴν πῶ ποικίλη συντροφία τοῦ Παρισιού. Συντροφία τῆς· ὅποιας πάντα ἡ Ἰωάννα ἦταν τὸ στόλισμα τόσο μετὰ φυσικῇ τῆς χάρι, ὅσο καὶ μετὰ τῆς γοητείας τῆς ὁμορφιάς τῆς καὶ τοῦ πνεύματός τῆς.

Ἦλθησαν ὅλους τοῦτο καιροῦς μεσ' στὸ Παρίσι γυναῖκες ὁμορφῆς ἢ πνευματώδεις· πού συνεκέντρωσαν γύρω τοῦτο δλοῦ, τοῦτο μορφωμένους καὶ ἐξέχοντας ἀνθρώπους τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης. Ἐνας τέτοιος κύ λος ἐσχηματίσθη γύρω ἀπὸ τὴν Πομπαντούρ, ὀλίγον μετὰ τὸ γάμο τῆς, ἀπαρτιζόμενος ἀπὸ τὸ Βολταίρο, τὸν Κασούξ, τὸν Φοντενελ, τὸν Μοντεσιού, τὸν ἀββᾶ Μπερνί, τὸν Μοπερνού και ἄλλους· ἐν δόξους ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς.

Οἱ προσβενταὶ συνεκέντρωσαν γύρω ἀπὸ τὴν κ. ντ' Εἰτιόλ. Μὰ ὁ πῶ τακτικὸς· καὶ ὁ πῶ προσημῶμενος· ἀπὸ τοῦτο θαυμαστᾶς τῆς ὑπῆρξεν ὁ ἀββῶς ντὲ Μπερνί, τὸν ὅποιον αὐτὴ ἔκανε κατόπιν, παρ' ὄλι του θηποδία πού παρεβλήθησαν ἀπὸ τῆς θρησ-ευτικῆς αἰρέσεως τῆς ἐποχῆς, ὑποῦργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἡ κ. ντ' Εἰτιόλ τὸν ὀνόμαζε τὸ «ἀληγῶμενο μου περιστέρι» λόφ τῶν διώξεων τὰς ὁποῖας εἶχε ὑποστῆ στὴν ἐπαρχία του ἀπὸ τοῦτο Ἰησουίτας.

Ἡ Πομπαντούρ εὐνύ· ἐξ ἀρχῆς, πρὸ τοῦτο γαμοῦ τῆς ἀκόμη, εἶχε στρέψει τὰ βέλη τῆς πρὸς τὴν καρδιά τοῦ Βασιλέως καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται στὴν κοινωνία ἡθικὴ καὶ συνετὴ γυναίκα. Ποιὲ δὲν ἐδιώχεν τοῦτο ἐραστας τῆς· δυσαρεστημένους, προσεποιεῖτο ὅτι θῶ ἔμενε αἰώνως πιστῇ στὸ σύζυγὸ τῆς καὶ ἔλεγε, ἀστείρωμένη ἄβθην, δεῖ μόνο ὁ βασιλεὺς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κἀν νὰ φανῇ ἀπιστὴ εἰς αὐτόν, ἐνφ συγχρόνως ὁ Μπινέ, θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως καὶ συγγενῆς τῆς, πληροφόροσε τὴν μεγαλειότητά του, δεῖ ὑπῆρχε στὸ Παρίσι μιὰ γυναίκα, ἡ ὥραιότερα τῆς· πρωτευούσης, ἡ ὅποια εἶχε ὑποσχεθῆ στὸ σύζυγὸ τῆς αἰώνως πίστιν, ἐν τὸς μιὰς ἐξαιρέσεως δια τον Βασίλεα!

Ὁ Λουδοβίκος XV, ἀπὸ μέρου του, κυνηγῶντας στὸ δάσος τοῦ Σεναρ κατελήφθη μιὰ μέρα ὑπὸ καταιγίδος καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ στὸν πύργο τῶν ντ' Εἰτιόλ, ὅπου προσέφερε στὸν οἰκοδεσπότη τὰ κέρατα μιὰ, ἐλάφου πού εἶχε σκοτώσει πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Λουδοβίκος XV

Τὸ κυνήγι ἦτο μιὰ ἀπὸ τῆς πῶ ἀγαπητέ διασκέδᾶσις τοῦ Λουδοβίκου. Ἡ Πομπαντούρ, ἐπὶ τῆς εὐχαιρῆς τῆς· βισιλικῆς ἐπισκέψεως, ὑπενώμισε στὸν ἀνερα τῆς, τὴν κλίσι πού καὶ αὐτὴ ἠθανετο γιὰ τὸ κυνήγι. Ὁ κ. Εἰτιόλ μακρὰν τοῦ νὰ ὑποψισθῇ τίποτε, τῆς παρήγγειλε ἐκλεκτὰ κοστοῦμα κυνηγίου πού τῆς ἐπήγαυον θαυμάσι καὶ ἦσαν μοναδικὰ γιὰ νὰ εἰτεῖται τὸ σκοτό πού ἐτεδῶκε.

Ἐτσι λοιπὸν ἀκολούθησε καὶ αὐτῇ τὸ βισιλεὺς σὲ ὄλες τῆς φάσεις τοῦ κυνηγίου, ὄχι ὡς μέλος τῆς ἀκολουθίας του, ἀλλ' ἀτλῶς ὡς θεῖτης. Προσπαθοῦτε νὰ διαστιαυρῶνεται καὶ νὰ συναντᾶται μετὰ βασιλέα ὅσο μποροῦσε συχνότερα, μὰ εἶχεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἀπογοήτευση νὰ βλέπῃ τὰ διαβήματά τῆς ἀποτυγχάνοντα καὶ τῆς προσπᾶθειές τῆς νὰ ματαιώνονται.

Ἐπὶ τέλος· ὁ βασιλεὺς βλέποντας τὴν τόσο συχνὰ καὶ, ὅπως ἦταν φυσικὸ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀναστήματος τῆς καὶ τῆς ὁμορφιάς τῆς, τὴν ἐπρόσεξε καὶ τὴν ἐχαιρέτισε χωρὶς νὰ προδίδη μ' αὐτὸ τὸ χαιρῆτισμὸ ἐρωτικῆς προθέσεως οὐτε κἀν μιὰ ἀπλή ἐτιθυμία.

Ὅλα αὐτὰ τὰ κινήματα τῆς Πομπαντούρ δὲν διέφυγαν τὴν προσοχὴν μιὰς ἀντιπάλου, ἡ ὅποια εἶχε τὸς ἐπίδραση στὸ βασιλεῖα ὥστε τὸν εἶχε καταστήσει ἀπρόσβλητο γιὰ τῆς ὥραιες.

Αὐτὴ ἡ ἀντίπαλος ἦτο ἡ δούκισσα ντὲ Σιτωρού. Εἶχε προσέξει δεῖ ἡ κ. ντ' Εἰτιόλ ἦτο πάντοτε παρούσα εἰς τὰ κυνήγια, δεῖ τὰ μάτια τῆς· ἦταν διαρκῶς στραμμένα πρὸς τὸ βασιλεῖα καὶ δεῖ προσπαθοῦσε πάντοτε τὰ ἐπιδικῆσαι τῆς χάρες τῆς αὐτόν. Ἡ κ. ντ' Εἰτιόλ, σὺν θεῷ εὐφρανοκατέβατη, παρουσιαζέτανε στὸ

ΡΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΓΚΑΜΠΟΡΙΩ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτοί μόλις είδαν τον δήμαρχο, τον άνακριτη και τους δύο Βερτώ, μπρός στην πόρτα της έπαύλεως, έπλησίασαν βιαστικά και ρώτησαν τι ζητούν.

—Θέλω να δω τον κ. Κόμητα, είπεν ο Κουρτού. Χτύπησα τόσες φορές, μα δεν μάκουσε κανείς.

—Περίεργο κι αυτό, είπεν ένας από τους ύπηρετάς. 'Ο κ. Κόμης κοιμάται πολύ έλαφρά. Πώς δεν σάς άκουσε;

—Αλλοίμονον! ψιθύριζεν ο Φίλιππας Βερτώ, θα τους έδολοφόνησαν και τους δύο!...

'Η φράσις αυτή κατετάραζε τους ύπηρετάς. 'Ο Κουρτού παρατηρούσε τώρα λοζα τον πατέρα και τον υιόν Βερτώ με ύποψιν.

'Ενας των ύπηρετών, ο θαλαμηπόλος, του κόμητος, άρχισε να θρηνηί:

—'Εσκότωσαν τους κυρίου! Δυστυχί μεις! 'Θι το έκαμαν γιά να τους πάρουν τα χημάτια. 'Ο κ. κόμης έλαβε χθές άκριβώς μεγάλην ποσότητα χρημάτων.

'Εν τφ μεταξύ κατέφθασεν ειδοποιηθείς και ένας ένομοτάχης με μερικώς χοροφύλακας.

—'Ας μη χάνουμε καιρό, φώναζε ο Κουρτού. 'Εμπρός, ποιός από σάς έχει το κλειδί. 'Ανοίξτε την πόρτα!

'Ο θαλαμηπόλος, ο οποίος κρατούσε τα κλειδιά μαζί του άνοιξε. Εισήλθαν όλοι στον κήπο και προχώρησαν προς την έπαυλη. Μόλις έπλησίασαν εκεί, είδαν την πόρτα της έπαύλεως πούβγαίνει στον κήπο άνοιγτή. Τα τζάμια της ήσαν στα τριμένα.

'Εμπήκαν στον διάδρομο. 'Επάνω σταίς λευκής πλάκας του διεόδου διεκρίναν σταγόνες αίματος. 'Επίσης άφθονο αίμα έβαφε την μαρμάρινη σκάλα, που οδηγούσεν ετώνω. 'Ο Κουρτού το είδε κι άνατριχίωσε!...

'Αρχισαν ν' ανεβαίνουν στο πρώτο πάτωμα. Στα σκαλοπάτια ύπηρεχεν επίσης αίμα. 'Εξαφνα ο Κουρτού άφησε κραυγήν φρίκης. Καθώς έστηρίζετο ανεβαίνοντας στις κιγκλίδες της σκάλας, το χερι του άκούμησε σε κάτι υγρό και γλοιώδες. 'Ηταν αίμα! Παντού αίμα, αίμα άφθονο, ως να είχε γίνει όλόκληρος σφαγή...

Μόλις έφθασαν στο πρώτο πάτωμα, ο Κουρτού, ρώτησε τον θαλαμηπόλο αν οί κύριοι του είχαν κοινήν κρεββατοκάμηρη.

—Μάλιστα κ. Δήμαρχε, είπεν αυτός και έδειξε μίαν κλειστήν πόρτα που εύρισκετο εμπρός των.

'Ο Κουρτού δεν έπροχώρησεν άμέσως προς τά εκεί. 'Εδίστασεν. 'Η φρίκη και ο τρόμος του επέγασαν τά μέλη.

'Ο Πάτερ Πλαντάς, το άντελήφθη, έπροχώρησε νε τόλμην και άνοιξε την πόρτα.

'Η κρεββατοκάμηρη ήταν έρημη. Μόνον μιά πολυθρόνα βρισκόταν ριχμένη κάτω.

'Επέσπασεν κιτόπιν σ' ένα διπλανό δωμάτιο. 'Εκεί τους περίμενε άλλη έκπληξις. Τα πάντα ήσαν άνω κάτω.

Τραπεζία σπασμένα, καθίσματα ριχμένα κάτω, έπιπλα και συρτάρι θρυμματισμένα, καναπέδες σχισμένοι. Το πάν έδειχνε ότι συνέβη εκεί λυσσώδης πάλη. Στη μέση του δωματίου ένα τραπέζι κίταν επίσης άναποδογυρισμένο. Κάτω, εύρίσκοντο επί του τάπητος μερικά κομμάτια λάρυγγος, κουταλάκια έπιχρυσια και θρύψαλα δοχείου του σαχίου από πορσελίνα.

—Οί δυστυχισμένοι κύριοι μου θα έπιανιν το τσίβιαν τους, έπετέθησαν, είπεν ο θαλαμηπόλος, μόλις άντίφρυσε τά άντεκείμια αυτά.

Το θέμα της αϊθούσης αυτής ήτο πράγματι άπίσιον. Τίποτε δεν είχε μείνει στη θέσι του, τίποτε δεν είχε άπομεινει άσπιτο και άθραυστο. 'Η καταστροφή ήτο τρομερά. Αυτό, ο μεγάλος κρησάλλης καθρέφτης, βρισκόταν σπασμένος, ή πολυθρόνες κουλειασμένες, τά κομψοτεχνήματα, τά τραπέζια, ή έταξέρες, ριχμένα κάτω και συντριμμένα!...

Παντού δέ γύρω έβλεπε κανείς το θέμα άγρίως πύλης, λυσσώδους άγώνος. Παντού ύπηρεχαν σταγόνες αίματος, μικράί λίμναι αίματος.

—Οί δυστυχείς φαίνετι πώς έτίλιτιν άτεγνωσμένως, ψιθύρισε συγκινημένος ο Κουρτού. Φαίνεται πώς τους κατεχρούργησαν...

Μόνον ο Πάτερ Πλαντάς ήτο ψυχρόμο; ή ένενοούσε παντού και έζητάσε τά πίνετι με προσοχή. Τέλο; έστέρη πρό; τον Κουρτού και του είπε:

—'Αρχει. 'Ας πάμε και στα άλλα διμερήματα.

δάσος του Σέναρ πότε μ' ένα γαλάζιο φόρεμα άπάνω σ' ένα κόκκινο φαέθοντα και πότε με φόρεμα ρούσ σε γαλάζιο φιεθοντα.

Πολιορκούσε τον βασιλέα και ήλιπιζε πάντοτε να τον έλκύση όπω; και συνέβη, καθώς θα ίδωμε εις τό προσεχέ; φύλλον.

'Ο 'Ιστορικός

Παντού όμως σ' όλη την έπαυλη, σε κάθε δωμάτιον και σε κάθε αίθουσαν ή καταστροφή ήταν ή ίδια. Τα πάντα άνω κάτω και και κατεστραμμένα, ως να είχαν ένοσκήσει την νύχτα στην έπαυλη πολυμελής συμμορία ληστών.

Κι' αυτό το γραφείο του κόμητος ήτο έντελώς κατεστραμμένο. Οί καουόργοι μη έχοντες καιρόν ν' άνοιξουν τά συρτάρια των διαφόρων έπίπλων με άντικλειδί, τά είχαν σπάσει και καταθρυμματίσει. Τα βιβλία της βιβλιοθήκης ήσαν επίσης σκορπισμένα κάτω, ξεφυλλισμένα και ξεσχισμένα.

Και εις αυτό το καπνιστήριον είχον θραυσθή και ξεσχισθή τά πάντα, ως έπίσης και εις αυτά τά δωμάτια τά προορισμένα διά τους ξένους.

'Όταν άνέβηκαν στο δεύτερο πάτωμα το πρώτο πράγμα που ύπέπεσε στην άντιλήψι τους, έντός ένός δωματίου, ήτο ένα τσεκούρι. 'Ηταν ριχμένο κάτω στο πάτωμα και εμπρός σ' ένα κλειστό κιβώτιο, το όποιον δεν είχαν προφάσει φαίνεται να σπάσουν.

—Τώρα τά έννοώ όλα, είπεν ο Κουρτού στον Πλαντά. Οί καουόργοι άφού κατεχρούργησαν τον κόμητα και την κόμησαν σκορπισαν στα δωμάτια κι' άρχισαν να σπάζουν τά πάντα ζητώντας τά χρήματα. Τέλος τά εύρηκαν, φαίνεται, τά έπληραν κ' έφυγαν.

'Ο Πλαντάς κούνησε το κεφάλι του, ως να έλεγε νοηολογούσε μάλλον τον δήμαρχον, παρόσ ως να συγκατένευεν εις ό,τι του έλεγε.

Στό ισογειο ύπηρεχεν ή ίδια άναστάσις. Εις τό έστιατόριον ο Κουρτού στάθηκε κατάπληκτος, μπρός στο μεγάλο τραπέζι κι' έκραύγασε:

—'Ελνε άπίστευτον! Οί καουόργοι έσυμποσίασαν μετά την δολοφονίαν!

Πράγματι ύπηρεχαν πάνω στο τραπέζι άπομεινάκια φαγητών, ό,χτώ μπουάλες του κρασιού άδειανές, και πέντε ποτήρια.

—'Ησαν πέντε! ψιθύρισε πάλιν ο δήμαρχος, και πριν προχωρήσουμε στας έρευνάς μας πρέπει να ειδοποιήσουμε τον άρμόδιον εισαγγελέα της Κορβέλ να έλθη άμέσως.

Πραγματικώς άνέθεσαν την άποστολήν αυτήν εις ένα των χοροφύλακων, ο όποιος άνεχώρησεν άμέσως επί του μικρού άμαξιού της έπαύλεως.

—Και τώρα α; ίδούμε τά πτώματα! είπεν ο δήμαρχος του 'Ορσιβάλ άνατριχιάζοντας.

'Ο δήμαρχος μετά του Πλαντά και των άλλων κατηθύνησαν τώρα προς τό μέρος όπου εύρίσκετο το πτώμα της κοιήσεως Τρεμορέλ.

Βυθίζοντας διά του κήπου διεκρίναν μεταξύ των θάμνων και των άνθων ίχνη διαβάσεως των δολοφόνων. Τρυφεροί κλώνοι είχαν θραυσθή και ή χλόη ήτο πατημένη.

Μεταξύ των θάμνων ευρέθη και μία παντούφλα άνήκουσα εις τον κόμητα.

—Φαίνεται, είπεν ο δήμαρχος Κουρτού, πώς οί καουόργοι κατεδίωξαν και έφόνευσαν τον άτυχόν κόμητα εις τον κήπον. Κατά την κατεδίωξιν θα του έφυγεν ή παντούφλα αυτή.

'Επί πλέον τό γεγονός ότι έφορούσε παντούφλα; άποδεικνύει ότι είχε γδυθή και ήτοιμάζετο να κατακληθθ όταν οί δολοφόνοι εισήλθον εις την έπαυλην.

'Ο πάτερ Πλαντάς, τά ήκουσεν όλα αυτά κουνώντας τό κεφάλι, χωρίς να πη λέξιν. 'Εζητάσε ο 'Υσιος τά χόρτα προσεκτικά και εις κάθε νέον ίχνος έμόρφαζεν ύπόπτως.

'Ο πατήρ Πλαντάς έγνωρίζεν άσφαλώς κάτι. 'Αλλά ο δήμαρχος άπλοικός καθώς ήτο και ταραγμένος δεν έπρόσπεχε καθόλου εις τους μορφαμούς του σιωπηλού και σοπού ειρηνοδίκου.

'Εφθισαν τέλο; εις τό μέρος όπου εύρίσκετο το πτώμα της κομήσεως. Το θέμα τό όποιον άντίκρυσαν τότε τους, έκαμε ν' άνατριχιάσουν.

'Η άτυχής κόμησσα ήτο κυριολεκτικώς κορομηγημένη. 'Εφερον άρεκά τρυμμάτια διά μαχαίρας ή άλλου τινος κοπτερού όργάνου, ήτο κυριολεκτικώς βουτηγμένη εις τό αίμα.

Εις τό μέρος όπου εύρίσκετο δεν είχε καταφύγει μόνη της, ως έφαίνετο.

Την είχαν σφύρι μέχρις εκεί άγνωστον προς ποίον σκοπόν, διά να την ρίψουν στον ποταμόν Ισώ; και την έγκατέλειψαν την τελευταίαν στιγμήν εις οίδη γιά ποιόν λόγον.

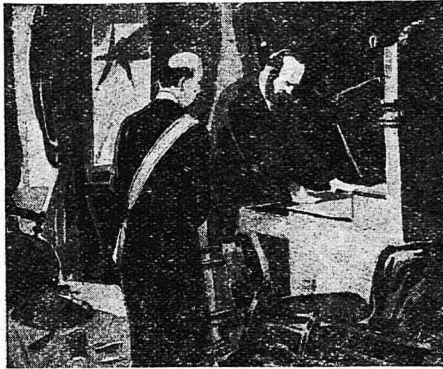
Κατά τό ήμισυ τό πτώμα της κομήσεως εύρίσκετο έντός της δχθής.

'Ο Κουρτού αισθάνθηκε τά γόνάτια του να λιγίζουν όταν άντίκρυσε τό φρικτόν αυτό θέμα. Δεν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια του.

Γιναί τά δολοφονήσουν τον κόμητα και την κόμησαν; 'Ησαν τόσον καλοί και οί δύο!

Διεπάρχηθη τό έγκλημα διά τά χημάτια, τη όποια είχε λάβει την προηγούμενήν ο κόμης Τρεμορέλ;

('Ακολουθεί)

Τά πάντα εκεί μέσα ήσαν άνω κάτω.